

Da Begrebet Løb dage er ukendt i nugældende finsk og svensk Ret og man ikke ønsker at indføre det, findes der ingen tilsvarende Bestemmelse i det finske og svenske Udkast. I det norske Udkast har man foreslaaet helt at afskaffe Løb dage, som nu gælder ifølge N. L. 5—13—1.

Til § 6.

Spørgsmaalet om Gældsbevsskyldnerens Pligt til at svare Renter er kun i begrænset Omfang optaget til Behandling i Udkastet. Fuldstændige Lovregler herom findes ikke i nugældende Ret saalidt som om Pengefordringer i Almindelighed, og det vilde volde store Vanskeligheder at opstille saadanne Regler, bl. a. fordi de ikke kunde indskrænkes til Gældsbreve, men maatte have en langt større Rækkevidde. Det er heller ikke for Gældsbreves Vedkommende nødvendigt at give Regler om Rentepligten i alle Henseender. Inden Forfaldstid skal Renter i Almindelighed kun svares, naar det er aftalt, og hvor Rentepligt saaledes foreligger, vil Gældsbrevet som Regel indeholde de fornødne Oplysninger herom.

Dette gælder derimod ikke med Hensyn til Forholdet efter Forfaldstid. I mange Tilfælde vil der ikke være aftalt noget herom, og der kan her blive Spørgsmaal om Rentepligt, selv om der overhovedet intet er vedtaget om Renter. Der er derfor Trang til Lovregler herom, og saadanne findes da ogsaa i nugældende Ret. Lov af 6. April 1855 § 3 indeholder en for Pengekrav i Almindelighed gældende Regel om Skyldnerens Pligt til at betale Forhalingsrente, og Forordning af 9. Februar 1798 § 1, 2det Stykke, giver, for saa vidt angaar Gældsbreve, en Regel om Rentepligtens Bortfald paa Grund af Fordringshaverens Forhold. Naar man ikke har indskrænket sig til i Udkastet at opstille en Regel til Afløsning af den sidstnævnte Bestemmelse, saaledes at Lov af 6. April 1855 § 3 vedblivende fik Gyldighed ogsaa for Gældsbreves Vedkommende, skyldes det Kommissionens Ønske om en Ændring af denne Lovbestemmelse. Da man har ment, at en saadan Ændring ikke bør gennemføres alene for saa vidt

angaar Gældsbreve, har man ikke — som de andre Landes Udkast — i nærværende Paragraf optaget nogen Bestemmelse om det paagældende Forhold. Derimod har man i § 55 stillet Forslag om nye Regler angaaende Følgerne af Skyldnerens Forsinkelse med Betaling af Pengeskyld; herom henvises til Bemærkningerne til § 55.

Bestemmelserne i § 6 omhandler herefter kun det Tilfælde, at Fordringshaverens Forhold har hindret Betaling. Af den ovennævnte Bestemmelse i Forordning af 9. Februar 1798 § 1, 2det Stykke, udleder man — ikke blot for Gældsbreve, men analogisk ogsaa for andre Pengeforpligtelser — den Regel, at Rentepligten standser, for saa vidt Fordringshaverens Forhold bevirker, at et reelt Tilbud af Beløbet ikke gennemføres. Det vil derhos altid være tilstrækkeligt, at Beløbet deponeres i Henhold til Lov af 16. Februar 1932.

§ 6, 1ste Stykke, indeholder den almindelige Regel, at Skyldneren fritages for at svare Renter, saa længe Fordringshaverens Forhold hindrer Betaling.

Det kan imidlertid i visse Tilfælde være et rimeligt Krav at stille til Skyldneren, at han — for saa vidt han ikke deponerer Beløbet i Overensstemmelse med den nævnte Lov — varetager Fordringshaverens Interesser ved at indsætte det i Bank eller Sparekasse. Der kan dog ikke i al Almindelighed paahvile Skyldneren nogen Pligt hertil. Den i Paragraffens 2det Stykke foreslaaede Bestemmelse omfatter da ogsaa kun Tilfælde, hvor „rimelig Hensyntagen til Fordringshaveren efter Hindringens særlige Beskaffenhed“ kræver, at Skyldneren sørger for, at Beløbet forrentes. Det maa saaledes dreje sig om Beløb af en ikke helt ringe Størrelse, og der tænkes endvidere navnlig paa Tilfælde, hvor Hindringen maa antages at blive af længere Varighed. Endelig maa Fordringshaverens Forhold ikke være af en saadan Art, at han intet Hensyn fortjener. Paa Renteydelser vil Bestemmelsen i Almindelighed ikke kunne finde Anvendelse.

En til Bestemmelserne i denne Paragraf svarende Regel findes i det norske Udkast, men er ikke optaget for Finlands og